

trong cuộc đời mới.

Cuối cùng, tôi xin Sa di Tánh Như lấy lòng từ bi của đức Phật để hỷ xả cho tôi về đoạn văn thiếu nghiêm túc trên đây. Chẳng qua vì lòng vọng tưởng đức tính tươi vui muôn đời của ái hữu Nguyễn Thành Thiết đó thôi chứ lòng riêng bao giờ tôi cũng quý mến và ngưỡng mộ anh.

Tôn Thất Tùng

Quận Cam,

Trung tuần tháng Tư năm Tân Tỵ

(1) Theo tài liệu chúng tôi tham khảo thì hai chữ cuối trong câu đầu là “tao ngộ” chứ không phải là “tuong ngộ”. Vậy xin nói lại cho rõ.

Thơ

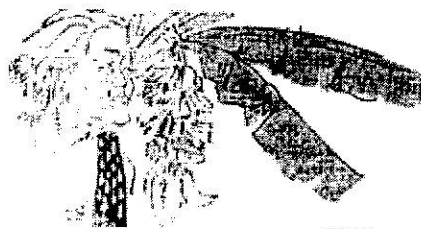
NGHÈO

Vạn lợi chẳng bằng nghèo
Không tiền cực đủ điều
Họ hàng không kẻ đoái
Bè bạn cóc ai theo
Trò chuyện nghe buồn rứt
Tình duyên cũng nhạt phèo
Xưa nay thẳng áo rách
Đến chó cũng không yêu

Tú Mỡ

LÁ THƯ ÁI HỮU CÔNG CHÁNH - NĂM 2001

Thơ

B.H.T

MAI TÔI VỀ

Một mai tôi quay về
Vùng đất gọi là quê
Trời chắc đang nóng cháy
Khói hạ vàng lê thê

Cảnh xưa chắc đổi nhiều
Thân quen chẳng bao nhiêu
Có tìm thăm xóm cũ
Cũng như lạc chợ chiều

Một mai bước bơ vơ
Giữa chốn chẳng ai chờ
Nên chẳng lời oán trách?
Người xưa quá hững hờ

Từ sau cuộc bể dâu
Tình mất nghĩa xưa sau
Giờ làm thân khách lạ
Nơi cắt rốn chôn nhau

Một mai lơ đi ngang
Miền hoang vắng nghĩa trang
Thâm ôn thời lửa đạn
Trong lòng lại để tang

Mang mang trời lặng thinh
Kỷ niệm của riêng mình
Trong mơ hồ cát bụi
Tiếc thương những bóng hình